siger denne herom: „Det er noget, der i mine Øjne taler saa stort for hendes Hjærte og Forstand, at hun, Kjøbenhavnerinden, tilhørende Hovedstadens national-æsthetiske Kredse, med det ganske ejendommelige Præg, de fleste af os mindes, forstod at se til Bunds i Sønderjyllands ægte sunde og sande Dannelse og Dannelses Trang, kom end begge til Syne under Former, hun ikke forud kjendte. Da hun nedsatte Skolebetalingen, aabnede sit Skolehjem for Landboeres, Haandværkeres og Handlendes Børn, da begyndte først ret egentlig hendes Indflydelse og Betydning i Haderslev, da smeltede hun sammen med den danske Befolkning og blev ét med den".

Paa denne Tid, nu da hun var kommen i Berøring med den egentlige sønderjyske Befolkning, var det altsaa, at hendes Skole fik sin store Betydning og tillige det ganske ejendommelige Præg, som en Skole under de Forhold absolut *maatte* faa. Her en lille Skildring af den, saaledes som den var, indtil Forholdene efter 1880 atter forandredes:

Noget over hundrede Børn, fordelte i sex, syv Klasser, under vistes af Frk. Tauber selv, to Lærerinder — som hun, saa længe det tillodes hende, fik fra Kjøbenhavn, fra Frk. Zahle, af hvem hun selv først rigtig havde lært at forstaa Betydningen af en Lærerindes Gjerning, og til hvis Skole hun stadig var knyttet med meget stærke Baand — flere Hjælpelærerinder, (tildels tidligere Elever) den danske Præst og en og anden Lærer fra den den Gang existerende danske Realskole. Da Skolen stod under Tilsyn af den tyske Øvrighed, stilledes der fra dennes Side forskjellige Fordringer med Hensyn til Undervisningen i det tyske Sprog og Tysklands Historie og Geografi, som Frk. Tauber gjorde sig al mulig Umage for at opfylde. Hun havde i sin Barndom gaaet i en tysk Skole og havde derved faaet en Færdighed i at tale Tysk, som vanskelig erhverves ved blot at „tage Timer"; hun var saaledes bedre end mange andre i Stand til at gjøre, hvad der forlangtes. Hun gjorde i det hele alt for at gjøre sin Skole saa *god* som muligt og vandt derved i høi Grad de skolekyndiges Agtelse. Den tyske Provst, der en Del Aar var Tilsynsmand, var meget imponeret af, at han ved Examinerne kunde faa Lov til selv at overtage Overhøringen i et eller andet Fag og examinere, hvor han vilde, i det opgivne Pensum. Det var noget andet, erklærede han (ikke til Frk. Tauber, dertil var han for meget Tysker,) end den Humbug,